

maçònic de Reddeleon. Molt posteriorment, l'any 1811, al curs de «La Guerra de l'Independència» el castell fou recuperat en «un cop de ma» pel clergue Mossèn Rovira, conegut també per «Rovireta», seguit dels «Miquelets» i els seus voluntaris

Tots aquests fets marquen ja una segona etapa d'aquesta guerra: La decepció dels catalans fou tan forta, que ferí íntimament la seva consciència d'identitat i de dignitat. Convocaren «l'Assemblea Catalana», mobilitzaren els «Miquelets», els «Somatens», «unitats de línia», voluntaris com «el Terç de Mataró, de Barcelona, entre d'altres, que units a l'exèrcit. Ocuparen els llocs més compromesos fustigant des de la muntanya com fou Sant Llorenç de la Muga, vila murallada que gaudia de la «Reial Ferreria» per fabricar material de guerra a compte de la «reial hisenda». Fou assetjada pels francesos insistentment. Tot i que era fora del circuit que marquen les comunicacions amb França.

D'altra banda, la rendició del Castell de Figueres retornà a Roses i a la seva Ciutadella tot el protagonisme com a lloc estratègic i fort. El Governador reforçà les defenses i és disposa a resistir l'atac dels francesos, molt preparat i planificat. El 3 de desembre és formalitza el setge. Aquest atac s'inicià el 6 de gener i aconseguiren apoderar-se del Castell de la Trinitat. En aquest moment la Ciutadella restava en situació molt precària, agreujada per una gran nevada. Al dia 15 la nevada fou tan abundant fins un gruix de mitja «vara» i acompanyada de forta «Tramuntana». El Governador Izquierdo diu que: «no se puede menos que admirar la constancia y brío con que la guarnición lo está sufriendo después de 52 días de sitio y 25 de trinchera abierta. «Aquesta avinentesa i el càstig de l'artilleria francesa, a la Ciutadella, no li fou possible resistir. Per raons humanitàries, la Vila i la Ciutadella acordaren rendir-se. Part de la guarnició embarcà a les naus de l'esquadra que es trobava a la badia. Les naus eren plenes de ferits i els malalts restaren a la plaça no bloquejada pel mar. Era el

dia 2 de gener de 1795. (Pella y Forgas «Ampurdán». Descripció del setge.) Amb la rendició, part de la guarnició embarcà cap a Palamós on foren rebuts com a triomfadors. El propi Rei els guardonà generosament. Roses fou nomenada «el Tolón d'Espanya».

Aquest setge és conegut con «El Gran Setge de Roses», per la seva duresa i ferma defensa. Quan el seu Governador, Tovar va preguntar si podia rendir-se, fou rellevat per Domènec Izquierdo, alhora que l'Almirall Gravina que era amb la seva esquadra a la badia amenaçà de bombardejar Roses al menor senyal de por o de defalliment dels defensors de la plaça. El resultat fou aquest gran setge. En poques dates caigueren les fortificacions de Sant Elm i es rendí el Castell de Bellaguarda (17 d'agost).

Des de llavors Roses restà en poder del General francès Saint Cyr fins 1814, i fou el Mariscal Suchet qui ordenà la voladura se seves fortificacions, en acabar la «guerra de la Independència», ja derrotades les forces de la «Grand Armée».

En aquesta etapa Camprodon fou incendiat i Besalú saquejat. L'exèrcit estava sota el comandament del General Urrutia que substituï al Comte de la Unió i que havia combatut al país Basc. L'exèrcit francès fluctuava segons els esdeveniments de la «revolució». L'ibèric, sovint desconcertat pels canvis dels seus comandaments i la indiferència mostrada per la resta d'Espanya, donaren a aquesta guerra un comportament desigual

Mentre és desenvolupaven aquests fets, la marina espanyola actuava al port francès de Tolon conjuntament

El Sr. D. Josef Pardo, Vicario perpetuo de Roses.
31 de Diciembre de 1795.

Mi Sr. mio: Quando E. U. de la dignado
permitir la extencion de la poblacion de esa
villa con las circunstancias y bajo de las
reglas que expresa el Plano que ha
aprobado, y de que se pasara copia puntual
a ese Gobernador para el debido cumplimiento
de este vacado la que se está por
tengo q' este vacado no se ha verificado
mancho de mi parte, no se ha verificado
pensar auxilio, ni cantidad alguna para re
partir a los Puertos de las Naves Casas que
se demoliéron en el año de 1789 en virtud
de la indemnizacion de esta perdon, ~~como~~
segun asi lo expresa el Sr. Pardo que
se me ha comunicado con fecha de 21 de
Noviembre ultimo, como resolucion a lo q'
tenia representado en el asunto el
Ayuntamiento de esa villa
lo contesto a la Carta de 18 de 28
y luego a Dios que avm. des

M.º de Vm.
cu reg.ºo vno.º

181. Antonio Sopena, España
Barcelona 1811.

El Sr. Conde del Campo Alange en Pádena
de Rd. de Rd. de Rd. me da lo siguiente
Cmo Sr. el Rey = 1.º original
del traslado literal a S. para su inteligencia, inclu
yendo el Plano que cito, a fin de que disponga de
siquen tres copias del, una para remitirla al Ay
untamiento de la S. de Pádena, otra para archivarla en
la secretaría de Pádena, y la tercera para que
se quede en la Direccion de Ing.º del cuerpo de S.º, para
de las dos amos manar con el Original, y en el devolve
la de la Direccion como se me previene

Progr. 1811

Carta del ministre comte de Campo Alange adreçada a l'engenyer Antoni Sopena i encomana de fer tres còpies del plànol de Roses: una per L'ajuntament de Roses, altre per L'arxiu de la Capitania General i la tercera per que resti a la Direcció D'Ingenyers

El capità General de Catalunya comunica a L'ajuntament de Roses les possibilitats de construir al raval, segons voluntat de S.M. «bajo las reglas que prescribe el plano». El que fa als veïns afectats S.M. «no se ha servido despensarles el auxilio que piden»